

hvis man vil undgaa en Forøgelse af Kontorpersonalet og derigennem af Statskassens Udgifter, hvorhos det ogsaa vil være forbundet med store Betænkkeligheder at paalægge de offentlige Kontorer det med en almindelig juridisk Virksomhed forbundne, ofte store økonomiske Ansvar, for Eksempel ved Udfærdigelsen af Skøder, Købekontrakter, Panteobligationer, Gældsbreve, Testamenter og lignende. Heller ikke kan det bestrides, at man ved Indførelsen af en saadan Virksomhed paa Dommerkantorerne udvider Kredsen af de Tilfælde, hvor Dommeren kommer til at bedømme Betydningen af sine egne eller sit Personales Udfærdigelser.

Den Sondring, som man i Bemærkningerne til Lovforslaget har ment at kunne drage mellem mere eller mindre klare Retsforhold efter disses Genstand, er sikkert uigennemførlig. Man synes helt at have overset, at Vanskeligheden ved juridisk Raadgivning ikke just ligger i at formulere den Beslutning, som skal udføres, men i den foregaaende Overvejelse af alle Forhold, som bør være bestemte for, hvilken Beslutning der træffes. Og der er den særlige Fare ved Fejl ved Raadgivningen, at Fejlen ofte først opdages paa et senere Tidspunkt, naar Fejlens Følger er uoprettelige. Sagførerraadet maa derfor mene, at det hverken overfor Dommerne eller overfor det Publikum, som man henviser til at søge Rets-hjælp paa Dommerkantorerne, kan forsvares at paalægge disse sidste at bistaa ved andre Sager end saadanne, der *umiddelbart* derefter gøres til Genstand for fuldstændig og endelig Behandling paa et Embedskontor. Gaar man videre, vil Ansvaret ganske vist, i alt Fald i første Omgang, være Dommerens, men det vil være ubilligt at gøre ham erstatningspligtig for de Forsømmelser, som ikke vil udeblive, naar man lader hans Kontor udføre Forretninger, som han ikke selv kan følge i Enkelthederne. Og vilde saa Dommeren ikke billigtvis have Krav paa at blive dækket gennem Statskassen?

Da Lovforslagets Tekst ikke gør nogen Sondring mellem bemidlede og ubemidlede, har man i det foregaaende set bort fra en saadan Sondring. Imidlertid fremgaar det jo af de til Forslaget knyttede Bemærkninger, at et af Formaalene med § 5 netop har været at yde ubemidlede Retshjælp. Dette Formaal har selvfølgelig ogsaa i høj Grad Sagførerstandens Sympati, og der vilde sikkert ikke af Standen gøres nogen Indvending mod Paragraffen, hvis denne Begrænsning til ubemidlede blev optaget i selve Lovens Tekst.

Hvis man mener, at den Maade, hvorpaa dette Spørgsmaal er løst i København, nemlig gennem Studentersamfundets Retshjælp for ubemidlede, ikke lader sig anvende udenfor Hovedstaden, vilde Sagførerraadet derfor henstille, at man formulerede § 5 saaledes, at visse klare juridiske Forretninger skal Dommerkantorerne være pligtige at udføre som Retshjælp vederlagsfrit for den ubemidlede Del af Befolkningen. De nærmere Bestemmelser herom maatte imidlertid efter Raadets Mening henskydes til en særlig Lov i Forbindelse med den i Lovforslagets § 1 omhandlede Lønningslov. Herved vilde man kunne opnaa, at det foreliggende Lovforslag kunde gennemføres allerede i denne Samling.

Otto Liebe.

Busch-Jensen.